

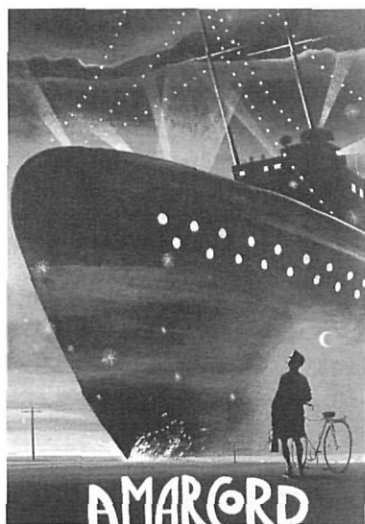
Artistes i escriptors davant el cinema

crònica

A

El 1995 ha estat l'any cinematogràfic per excel·lència. La possibilitat de sumar-se a la celebració del *Centenari del cinema* ha fet que nombroses institucions i entitats hi esmercessin, amb més o menys encert, els seus recursos. *La mirada del segle. 21 cartellistes i escriptors davant del cinema*, una exposició de factura olotina, que aquest any amb caràcter itinerant visita Girona i algunes poblacions de les nostres comarques, s'afegeix a l'esdeveniment amb una proposta interdisciplinària.

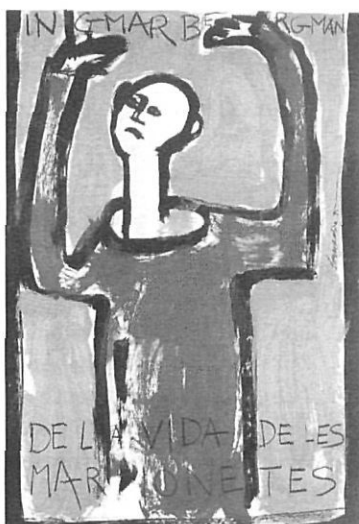
propis artistes en funció d'un gust personal, d'una experiència viscuda, d'una valoració estètica...

D'esquerra a dreta i de dalt a baix, cartells de Huedo, Pujolàs, Comadira i Vilà.

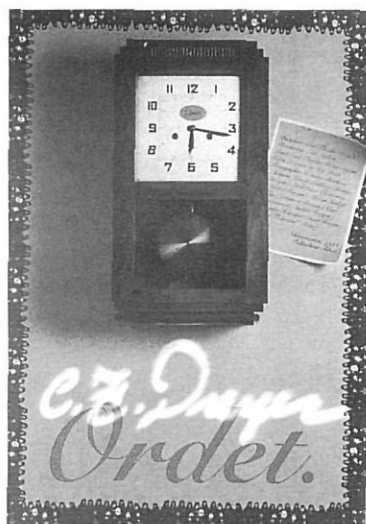
La mostra es presenta com un recorregut cinematogràfic ordenat cronològicament que pren com a punt de partida *L'arroseur arrosé* (1895) de Lumière, passant per algunes de les més emblemàtiques produccions de tots els temps com *El gran dictador* (1940) de Chaplin o *Ordet* (1955) de Dreyer, fins arribar a alguns exemples d'aquestes darreres dècades que ens són més propers com *De la vida de las marionetas* (1980) de Bergman o *Terra i llibertat* (1994) de K. Loach.

La idea dels organitzadors de reunir artistes i escriptors al voltant d'algunes produccions filmiques respon al desig, tal com s'especifica en el catàleg, de mostrar el que ha estat una constant al llarg d'aquest segle: la correspondència entre cinema, art –en el seu sentit més convencional– i literatura.

Aquest propòsit es formalitza en la combinació d'un text i una obra plàstica que tenen com a vincle una mateixa font d'inspiració: una pel·lícula, lliurement seleccionada pels

La recuperació (i a la vegada reivindicació) de la vella tècnica cartellista, que ha estat conreada pels participants en algun moment de la seva trajectòria professional, ha obligat a aquests creadors a plantejar la seva intervenció dins d'una estructura molt concreta (superfície de 100 x 70 cm). Malgrat l'aparent uniformitat visual que això suposa, els artistes –Joan Casanovas, Carles Vivó, Pep Camps, Pep Caballé, Xavier Bulbena, Quico Estivill, Jaume

Bach, Magda Pujolàs, Ramon Pujol Boira, Roser Oliveras, Leonard Beard, Kim Domene, M. Àngels Feliu, Miquel Plana, Ignasi Esteve, Lluís Vilà, Vicente Huedo, Carme Sanglas, Narcís Comadira, Corominas i Carles

D'esquerra a dreta i de dalt a baix, cartells de Vivó, Fontseré, Oliveras, Bulbena i Beard.

Així mateix, *La mirada d'un segle* remet a la persistent relació cinema-literatura que s'ha manifestat tant en els aspectes formals com de contingut en el transcurs d'aquests cent anys. En l'exposició, aquest diàleg s'estableix amb uns textos que acompanyen els cartells i que defugen la crítica tradicional per

Fontseré han aconseguit escapar del condicionament que significa adaptar-se a un format estàndard per mostrar-nos un conjunt d'obra heterogeni que va des de la reinterpretació del cartell original fins a la creació artística més lliure, que en alguns casos fa ús de la tridimensionalitat. La diversitat es fa igualment palesa en l'aspecte tècnic, perquè es treballa tant la pintura sobre paper o tela com el collage o la fotocomposició, introduint també la tècnica mixta que combina diversos materials com cotó, vellut, vidre, mirall...

acostar-se a les pel·lícules de manera molt més suggerent, convertint-se en un ampli ventall de sensacions i records que tradueixen la visió més personal d'aquests nostrats escriptors: Tomàs Mallol, Narcís-Jordi Aragó, Miquel de Palol, Imma Merino, Ignasi Riera, Francesc Parcerisas, Antoni Martorell, Antoni Marí, Jordi Arbonès (NIF), Gabriel Planella, Josep M. Fonalleras, Lluís Busquets i Grabulosa, Javier Cercas, Sílvia Manzana, Josep Pujol, Àngel Quintana, Antoni Puigverd, Maria Barbal, Jordi Coca, Javier García Sánchez i Víctor Alba.

Creada i impulsada pel Museu Comarcal de la Garrotxa, l'Ateneu d'Olot i la Fundació "la Caixa", *La mirada del segle*. 21

cartellistes i escriptors davant del cinema no és només un homenatge al setè art, la manifestació artística més popular del segle XX, sinó que és també una apel·lació a la memòria cinematogràfica del visitant que en algun moment del recorregut pot sentir-se temptat a exterioritzar de manera plàstica o literària el propi sentiment.

En aquests darrers temps, tan donats a cridar l'atenció del públic a base de muntatges escenogràfics, cal valorar també el bon funcionament d'un projecte museogràfic de modestes pretensions, cosa que ve a

demonstrar que els recursos, si bé són importants, no són tan imprescindibles com les bones idees. Una exposició, per tant, del tot recomanable i, tal com figura en els títols de crèdit, autoritzada per a tots els públics.

M. DOLORS MASET
MONTSERRAT PUIGDEVALL